

Hồi 30

Tái Thế Nhân

Vầng trăng sáng bạc đã bay lên cao, ánh sao lấp lánh khắp trời.
Trên đỉnh cốc có một đất bằng phẳng, mùi cây cỏ thanh thoát mê hồn,
hương rượu tỏa khắp tứ phía.

Thường Thắng Quân lặng thinh không nói cứ âm thầm rót hết chén này đến chén khác, dường như ban nãy bị đánh một trận nên thân đến bây giờ trong lòng vẫn còn uất ức chưa nguôi.

Tái Thế Nhân lấy khuỷu tay hích nhẹ vào người Thường Thắng Quân, cười ha hả nói:

- Tiểu hóa tử, rượu là của ta, cái mạng là của ngươi đó, vạn nhất uống đến mất mạng sẽ không ai dọn xác ngươi đâu, chỉ có nước quăng ra đường cho chó ăn mà thôi,

Thường Thắng Quân nhìn lão, chỉ ngửa cổ ừng ực uống cạn chén rượu, đánh không thắng, chửi cũng thua chỉ còn mỗi cách uống rượu tiêu sầu chứ đâu còn độc chiêu nào khác.

Bạch Hàng Tổ liếc nhìn Thái Thế Nhân nhỏ nhẹ cất tiếng:

- Lão nhân gia...

Tái Thế Nhân trợn mắt, giọng có vẻ bức bối:

- A đầu, mi gọi ta bằng gì? Tục ngữ nói gà theo gà, lấy chó đi với chó, đúng không hả? Ngươi được gả cho tiểu huynh đệ của ta, thử nghĩ coi ngươi phải gọi ta bằng gì?

Bạch Hàng Tổ đỏ bừng mặt, xấu hổ then thùng cúi đầu xuống.

Tái Thế Nhân đưa mắt nhìn đôi Kim Đồng Ngọc Nữ Đặng Tiểu Nhân và Bạch Hàng Tổ, vui vẻ hài lòng khẽ gật gù, chợt hứng chí khoan khoái bật cười ha hả:

- A đầu, có chuyện gì cứ nói, lão ca ca đây biết được gì sẽ nói hết cho ngươi nghe.

Bạch Hàng Tổ từ từ ngẩng đầu lên nét mặt hãy còn vẻ e then cất tiếng hỏi:

- Lão ca ca, những người nằm trong quan tài để trước tấm bình phong bằng đá là những ai vậy?

Tái Thế Nhân ngửa cổ uống cạn chén rượu, rồi nói nhỏ:

- Không phải người!

Bạch Hàng Tổ ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Không là người, vậy... vậy là cái gì?

Tái Thế Nhân mặt trơ như đá, lạnh lùng đáp:

- Quỷ.

Bạch Hàng Tổ run bắn người, sợ hãi không nói được gì.

Lãnh Nguyệt My mỉm cười giọng dịu dàng:

- Lão ca ca, người nói thật hay nói đùa?

Tái Thế Nhân trừng mắt, nghiêm giọng bảo:

- Ai lại nói đùa với người, không tin các người lại thử xem.

Một thoáng trầm mặc đi qua.

Bạch Hàng Tổ sợ sệt đưa mắt nhìn Thái Thế Nhân, đoạn nàng hỏi tiếp:

- Lão ca ca, vậy thì mấy cái quan tài trống không dùng để làm gì?

Tái Thế Nhân vừa uống rượu vừa đáp:

- Đương nhiên là cũng để dành cho quỷ nằm.

Lãnh Nguyệt My cực kỳ kinh ngạc vội cướp lời:

- Cũng để cho quỷ dùng à? Quỷ ở đâu? Ai có thể bắt quỷ?

Tái Thế Nhân hướng mắt ngó về sơn đạo phía dưới nơi vách đá mà họ đang ngồi:

- Quỷ từ dưới vách đá này leo lên. Lão ca ca đây biết bắt quỷ.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ đưa mắt nhìn nhau, mặt mày thất sắc thân hình khẽ run lên, ánh mắt toát ra vẻ kinh sợ vội di động thân hình, hai người ngồi sát lại bên nhau.

Thu Hàn Vân và Đặng Tiểu Nhân tuy không tin có quỷ nhưng thấy Thái Thế Nhân nét mặt nghiêm chỉnh nói năng chắc chắn như vậy, cũng không khỏi rùng mình lạnh gáy, trong lòng kinh hãi, bất giác hướng mắt nhìn xuống phía dưới vách đá.

Thường Thắng Quân ngồi một bên nãy giờ không nói tiếng nào, cứ uống rượu một mình cuối cùng không nhịn được nữa, bèn hấp háy đôi mắt chuột, lạnh lùng lên tiếng:

- Trời đất sáng sủa, thế giới thanh bình như vậy làm sao mà có ma quỷ xuất hiện được?

Tái Thế Nhân cười lớn:

- Lão phu đây bình sinh không hề nói điều ngoa xảo trá. Mời chư vị lên trên vách đá này cùng ăn uống, mục đích là để cho chư vị thấy được quỷ sống, khoảng canh ba quỷ sẽ đến. Tiểu hóa tử nếu người có gan thì cùng liên thủ với lão phu đi bắt quỷ, nếu nhát gan bây giờ người hãy co đuôi rút cổ trốn đi chỗ khác cho ta.

Thường Thắng Quân tức giận trợn mắt ngó Tái Thế Nhân, uất ức muốn nhổ vào mặt lão già mấy cái cho hả giận, mặt đỏ bừng như lửa hai mắt đục ngầu.

Tái Thế Nhân thấy vậy không khỏi bật cười khoái trá:

- Tiểu hóa tử đừng có tức mãi như thế, muốn đánh nhau hả, để thôi, lúc nào lão phu cũng đợi người đó.

Thu Hàn Vân sợ Thường Thắng Quân nổi nóng xung đột với Tái Thế Nhân vội nói xen vào:

- Lão nhân gia, lẽ nào trên thế gian có quỷ thật sao?

Tái Thế Nhân buông tiếng thở dài, lầm bầm nói:

- Thu nữ hiệp, yêu ma quỷ quái nhan nhản trong chốn giang hồ nơi chốn võ lâm, hoành hành khắp chốn không lúc nào không có, nếu nghi ngờ không tin người cứ đợi đó sẽ thấy.

Lời Tái Thế Nhân chất chứa bao huyền cơ ảo diệu.

Thu Hàn Vân chớp mắt, âm thầm nghĩ ngợi:

- "Ngữ khí của lão này không rõ ràng, lẽ nào trong đây lại có thâm ý nào khác?"

Đặng Tiểu Nhân hiểu ngay hàm ý trong lời nói của Tái Thế Nhân, liền gật đầu mỉm cười:

- Lão ca ca, trong biển mênh mông, chúng sinh muôn vạn này đâu có thiếu quỷ vật, đâu chỉ trong giang hồ võ lâm mới xuất hiện được?

Tái Thế Nhân giơ tay vỗ vai Đặng Tiểu Nhân, mặt mày hoan hỉ cười lên ha hả:

- Tiểu huynh đệ hiểu được tâm ý ta rồi. Nào hai ta cùng cạn chén.

Đặng Tiểu Nhân nâng chén rượu lên ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

Tái Thế Nhân đặt chén rượu xuống quay qua nhìn Thu Hàn Vân, hỏi:

- Lão phu có việc này không biết Thu nữ hiệp có cho phép hay không?

Lúc này Thu Hàn Vân chẳng những bội phục võ công tuyệt thế của Tái Thế Nhân, mà thấy ông phóng khoáng thoải mái lòng dạ rộng rãi, lời nói như có kim châm khiến người ta mới nghe cảm thấy bức bội nhưng chợt nghĩ đến lão nhân này chỉ cô độc một mình, tiềm ẩn nơi hoang sơn tất phải có uẩn khúc thương tâm mà người ngoài không hay biết, nghĩ đến đây bà bỗng sinh lòng thương cảm xót xa vội chấp hai tay hạ giọng đáp:

- Xin lão nhân gia cứ nói. Thu Hàn Vân này có thể làm gì trong khả năng của mình quyết không để lão nhân gia phải thất vọng đâu.

Tái Thế Nhân gật đầu cười nói:

- Thu nữ hiệp cũng nhanh miệng đấy chứ, chẳng hổ danh là bậc anh kiệt trong giới nữ lưu.

Tái Thế Nhân chợt im lặng, hữu thủ tuy vỗ nhẹ vào vai Đặng Tiểu Nhân, nhưng mắt lại liếc nhìn Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố, cười ha hả nói tiếp:

- Tiểu huynh đệ đây có kỳ duyên với lão phu, lão muốn đem cái công phu Thái Âm Huyền Tiên Cương Khí tầm thường và vài chiêu thức dùng đùa nghịch cho vui như những kỹ xảo, truyền thụ lại cho lệnh đồ để chút nữa khi bất quĩ có lẽ phải dùng tới nó, không biết Thu nữ hiệp có thuận tình bằng lòng không?

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố vui mừng hiện ra trên mặt, nhưng trước mặt ân sư không dám tự tiện biểu lộ chủ ý của mình, bèn lẳng lặng đưa mắt nhìn ân sư, ánh mắt chan chứa tràn đầy niềm hy vọng.

Thu Hàn Vân cũng hoan hỉ ra mặt, cảm kích đáp ngay:

- Lão nhân gia là kỳ nhân xuất thế, võ công quán tuyệt trong thiên hạ. Lão nhân gia chịu vui lòng chỉ điểm cho tiểu đồ đó là phúc phần của nó. Thu Hàn Vân vô cùng cảm kích, lẽ nào lại dám chối từ thịnh tình của người.

Thu Hàn Vân ngừng lời quay sang Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố dặn dò:

- Các người ngộ được kỳ duyên ơn như tái tạo, thoát thai chuyển cốt hóa đá thành vàng. Đây là phúc đức của các người từ kiếp trước để lại. My nhi, Tố Nhi sao không mau đến khấu đầu bái kiến lão nhân gia.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố vội quỳ xuống cúi lạy.

Tái Thế Nhân cười lớn, hữu thủ nhẹ nhàng nhắc lên, cầm chén rượu kê lên miệng.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố sắp sửa gập gối quỳ xuống đất, đột nhiên hai người cảm thấy một luồng kinh lực vô hình từ từ phát nhẹ nhàng ngăn họ lại, cả hai dù cố gắng cách nào cũng chẳng thể quỳ xuống bái lạy được.

Thường Thắng Quân lộ vẻ kinh dị trên nét mặt, muốn nói cái gì nhưng không mở miệng ra được.

Đặng Tiểu Nhân há hốc miệng, trợn mắt ngó trân trân vào cảnh tượng đang diễn ra trước mắt.

Bạch Hàng Tố cũng Lãnh Nguyệt My đỏ bừng mặt không biết làm sao cho phải.

Thu Hàn Vân thấy trong lòng không khỏi chấn động, vội mỉm cười báo với hai đồ đệ và Tái Thế Nhân:

- Không ngờ lão nhân gia đã luyện được Phật môn Giáng Ma Đại Pháp Vô Tướng Thân Công đến mức vi diệu, công ý sông thành, đạt tới cảnh giới tối cao, thu phát tùy ý tại tâm khiến cho tiểu nữ một phen mở mắt. Thật đáng khâm phục vô cùng, lão nhân gia đây là cao nhân thế ngoại thế không thích những lễ tiết nơi phàm nhân tục tử hai người hãy tránh ra đi, lão nhân gia miễn lễ đó.

Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My vừa đứng dậy thì luồng kinh lực vô hình cũng biến mất.

Đặng Tiểu Nhân lúc này mới biết hóa ra là Tái Thế Nhân bày trò lộng quỷ trêu ghẹo ngăn cản hai người.

Tái Thế Nhân đưa mắt ngó Thu Hàn Vân cười ha hả nói:

- Nhãn quan như thần, kiến thức hơn người. Lão phu múa rìu qua mắt thợ làm trò cười cho Thu nữ hiệp.

Thu Hàn Vân thấy Tái Thế Nhân khen mình, vội từ chối luôn miệng không hề dám nhận lời khen.

Tái Thế Nhân vẫy tay cười lớn, gọi Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My:

- Các người mau lại đây.

Hai người vội bước lên trước cung kính đứng qua một bên.

Tái Thế Nhân nói tiếp:

- Quay lưng lại ngồi xếp bằng tĩnh tọa đi.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố vội y theo lời, quay lưng ngồi xuống tĩnh tọa.

Tái Thế Nhân lạnh lẽo vùng hai cánh tay ra, song chưởng lạnh như xẹt áp chặt vào giữa lưng của hai người.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ chợt rung mình, một luồng nhiệt lưu đã tràn vào cơ thể.

Bỗng nghe tiếng Tái Thế Nhân trầm bổng vang lên:

- Lão phu đang đả thông kỳ kinh bát mạch, khai thông sinh tử huyền quan cho hai người, sao còn không ngưng thần vận khí dứt trừ tạp niệm để cho chân khí của lão phu có thể hợp...

Thanh âm của Tái Thế Nhân tuy không lớn lắm, song Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ nghe như tiếng sấm ầm ầm nổ vang trên đầu, vội nhắm mắt ngưng thần vận khí hành công.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ lan tâm huệ cốt tư chất thông minh hơn người, từ ấu thơ đã theo chân Thu Hàn Vân được bà chỉ giáo tận tình nên đã có cơ sở nội công tương đối vững vàng.

Thoáng chốc linh đài của hai người đã linh thông, thần quang từ bên trong chiếu ra, một luồng chân khí tràn vào trong cơ thể hai người, luồng nhiệt lưu mãnh liệt ào ạt tràn vào đã dung hòa với nội lực có sẵn trong thể trạng của họ làm một.

Luồng hơi nóng xuyên qua kỳ kinh bát mạch tỏa ra khắp châu thân.

Thu Hàn Thu thấy ái đồ Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ thần quang hiển khí tụ lại trên đỉnh đầu, hai mạch Nhâm đốc đã được Tái Thế Nhân dùng Phật Môn Giáng Ma Đại Pháp Vô Tướng Thần Công đả thông, trong lòng cực kỳ sung sướng tựa như sắp khóc.

Võ công có thể đạt được thành tựu hay không liên quan cực kỳ to lớn đến việc có đả thông hai mạch Nhâm đốc hay chưa?

Đả thông hai mạch nhâm đốc là cảnh giới tối cao mà bất cứ nhân vật nào trong võ lâm cũng hằng mơ tưởng tới, có không ít người đả khổ luyện suốt đời cũng không cách nào đạt được mục đích mà nay Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My lại bất ngờ gặp được kỳ duyên, từ họa biến thành phúc, đây chẳng phải là thiên cơ định sẵn hay sao?

Thời gian can một tuần trà.

Tái Thế Nhân thình lình thu song chưởng về thân nhiên nâng chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Bạch Hàng Tố, Lãnh Nguyệt My từ từ mở mắt quay đầu nhìn lại Tái Thế Nhân, còn chưa kịp nói gì đã nghe Tái Thế Nhân cười ha hả:

- Hai người thử xem có thể bay lên vách đá cao đối diện kia không?

Lãnh Nguyệt My cùng Bạch Hàng Tố vội ngược mặt nhìn lên bất giác mặt hiện vẻ lúng túng.

Liền nghe Tái Thế Nhân trầm giọng thúc giục:

- Mau lên!

Toàn thân Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My chợt run lên, nhè nhẹ đưa mắt nhìn về phía Thu Hàn Vân và Đặng Tiểu Nhân cầu cứu.

Nào ngờ Đặng Tiểu Nhân và Thu Hàn Vân cứ ngửa mặt ngó lên trời làm như không biết gì.

Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My buông tiếng thở dài, lặng im không nói.

Tái Thế Nhân lạnh lùng quát:

- Mau lên!

Bạch Hàng Tố, lãnh Nguyệt My liếc nhìn về phía Thường Thắng Quân, lòng thầm nhủ:

- "Sự phụ nổi danh trong võ lâm, tiếng tăm vang khắp giang hồ. Hai chị em ta cho dù tài nghệ còn non kém nhưng quyết không thể làm tổn hại đến uy danh của người. Thân này dù có nát ra làm trăm mảnh cũng được".

Hai người nghĩ đến đó liền đưa mắt nhìn nhau đồng thời đứng bật dậy, hít một hơi chân khí song cước điểm mạnh xuống đất vọt lên vách đá đối diện.

Bóng người tựa như sao băng nhanh hơn điện xẹt, đà phóng nhanh trước mắt Bạch Hàng Tố và lãnh Nguyệt My bỗng nhiên tối sầm lại, hai người vội thu thế, nhưng đã không còn kịp.

Một tiếng động lớn vang lên thân hình đã đụng vào vách đá.

Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My đầu váng mắt hoa, té phịch xuống đất, vội định thân quay đầu lại nhìn bỗng giật mình ngạc nhiên la lên một tiếng rồi ngậm miệng lại ngay.

Bạch Hàng Tố và lãnh Nguyệt My không hề ngờ được cái nhún chân của mình vừa rồi đã khiến thân hình vọt ra khỏi hiệp cốc bay ra xa mấy chục trượng, Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố lúc này mới cảm thấy công lực của mình đã tinh tiến gấp bội phần như vậy. Hai người thử vận khí, chỉ cảm giác được nội lực cực kỳ sung mãn tựa như sóng biển cuộn

cuộn dâng dâng lên liên miên bất tận, đang muốn trào ra khỏi cơ thể, xuyên qua kỳ kinh bát mạch không hề ngưng trệ, hai mạch Nhâm Đốc đều được thông suốt dễ chịu vô cùng.

Nhân vật trong võ lâm dày công khổ luyện suốt cả đời cũng chưa chắc đã được cảnh giới tối cao như ý.

Nhưng mà chỉ trong thời gian cực kỳ ngắn ngủi Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My đã được như ý nguyện, đạt tới cảnh giới tối cao mà bao người hằng mơ ước, thế là họ không nên được, hai dòng lệ tuôn chảy nơi khóe mắt, cảm kích nhìn Tái Thế Nhân không biết tạ ơn sao cho hết.

Chợt nghe tiếng vỗ tay vang lên dồn dập.

Tiếp đó là tiếng Tái Thế Nhân cười lên ha hả:

- Tiểu a đầu đừng khóc mãi như thế, lại đây mau. Lão phu sẽ truyền dạy cho hai người Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí để lát nữa các ngươi cùng ta đi bắt quỷ.

Bóng người lướt tới, thanh thoát linh diệu cô cùng nhìn như tử yến lướt xuyên mây.

Trong nháy mắt, Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My đã bay vào lòng Thu Hàn Vân, hai người cùng đưa mắt nhìn ân sư, nước mắt từ từ tuôn xuống, trên mặt hai người lộ ra niềm vui khôn xiết.

Đặng Tiểu Nhân thấy vậy trong lòng cực kỳ sung sướng, vội chấp hai tay, quay về phía Tái Thế Nhân cười lớn:

- Đa tạ lão ca ca, đa tạ...

Tái Thế Nhân nhấp nháy mắt lên giọng trách mắng:

- Hừ, cái gì? Có liên quan gì đến ngươi đâu. Ngươi... ngươi tạ ơn ta làm quái quỷ chi vậy? Thật là cái đồ mặt dày không biết xấu hổ.

Đặng Tiểu Nhân lấy tay vuốt chót mũi, mặt đỏ bừng ngượng ngập cúi đầu xuống, đưa mắt liếc trộm Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My.

Hai người thấy bộ dạng của Đặng Tiểu Nhân như vậy, bèn không nhịn được nữa, bật cười hi hi nhưng chợt nghĩ tới ẩn ý trong lời nói của Tái Thế Nhân, hai người bất giác cũng thẹn đỏ cả mặt, lại lao vào lòng Thu Hàn Vân.

Tái Thế Nhân nhìn Đặng Tiểu Nhân rồi nhìn lại Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My thấy thái độ của Kim Đồng Ngọc Nữ ngây thơ khả ái như vậy, liền cất tiếng cười thích thú.

Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My giậm chân lườm Tái Thế Nhân một cái giọng giận dữ nũng nịu:

- Lão ca ca hư quá, xấu chết đi thôi!

Tái Thế Nhân nghe vậy chẳng những không im lặng mà còn cất tiếng cười lớn hơn, hồi lâu không dứt.

Thu Hàn Vân nhè nhẹ vuốt tóc Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố, đoạn cười mắng:

- Hai người không được vô lễ, sao còn chưa chịu đến cảm tạ đại ơn đại đức của lão nhân gia.

Tái Thế Nhân vừa nghe vội xua tay lắc đầu bảo:

- Đừng, lão phu không thích những thứ phàm tục này đâu...

Tái Thế Nhân chợt ngừng lời đưa tay chỉ vào một nơi xa xa phía trước rồi nói tiếp:

- Trong gian thạch thật sâu thẳm kia quanh năm không có ánh sáng dương quang chiếu vào, trong đó cực kỳ âm u lạnh giá mỗi lúc đêm đến khí âm hàn từ dưới đất bốc lên, hết sức thích hợp cho việc luyện Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí. Song nếu không hấp thu viên mãn thì khó tránh khỏi nguy cơ sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Trời chẳng còn sớm nữa, chúng ta đi thôi.

Đặng Tiểu Nhân muốn đi theo, nhưng sợ bị Tái Thế Nhân trêu chọc nên vẫn đứng im bất động.

Tái Thế Nhân không để yên cho chàng, lại chớp mắt trầm giọng nói lớn:

Tiểu tử, ngươi bị trời trừng rồi hay sao mà cứ đứng ngây ra đó còn không đi mau hộ pháp cho thê tử ngươi luyện công hả? Nếu như yêu ma quỷ quái đến bắt hai a đầu này đi, lão ca ca đây không có lỗi làm gì đâu nhé. Lúc đó để coi tiểu tử ngươi sẽ tính sao?

Vừa nói xong, bóng người lao vút đi thoáng chốc đã không còn thấy Tái Thế Nhân đâu nữa.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố cũng nóng mặt khế liếc Đặng Tiểu Nhân một cái, đoạn đề khí song cước điểm xuống đất phóng tới nhanh hơn sao xẹt theo sau Tái Thế Nhân.

Đặng Tiểu Nhân mặt đỏ như lửa, không biết nên đi hay không dùng dằng hồi lâu không quyết.

Thu Hàn Vân muốn cười lại e Đặng Tiểu Nhân không nén được cơn giận, vội bước lên trước thì thầm nói:

- Hài tử! Đi mau đi.

Đặng Tiểu Nhân then đồ mặt, nhẹ nhàng tung mình vọt đi sau đuổi theo ba người.

Thu Hàn Vân thấy Thường Thắng Quân vẫn ngồi phiến muội uống rượu một mình, vội cười nói với lão:

Thường huynh lịch duyệt giang hồ, kiến thức sâu rộng đoán người không sai. Chẳng biết huynh có thể nhìn ra võ công lai lịch xuất thân của Tái Thế Nhân cùng với sư môn, môn phái của lão không?

Tính khí của Thường Thắng Quân lạ vô cùng, cơn giận mau đến rồi cũng mau đi, bỗng thấy Thu Hàn Vân cất giọng nể phục thỉnh cầu lão chỉ giáo, trong lòng chợt cao hứng, bao nhiêu bực tức dồn nén trong lòng từ nãy đến giờ thốt nhiên bay biến đi hết.

Chỉ thấy lão nhấp nháy đôi mắt nhỏ xíu suy nghĩ hồi lâu mới chậm rãi nói:

- Lãng Hư Phi Độ và Vô Tướng Thần Công đều nằm trong Phật môn giảng ma Vô Tướng Tâm Pháp. Nếu như mà nói lão xuất thân từ Thiếu Lâm, chắc rằng quá ư là khiến cuống, gượng ép bởi vì Lãng Hư Phi Độ và Vô Tướng Thần Công đã thất truyền trong giang hồ mấy trăm năm nay. Từ lúc Đạt Ma sư tổ tu thành chính quả đến nay, nghe nói trong Thiếu Lâm chưa có ai luyện được hai môn công phu đặc dị này của Phật môn giảng ma vô thượng tâm pháp cả.

Thu Hàn Vân mỉm cười đáp:

- Song Thường huynh cũng đừng quên rằng Lãng Hư Phi Độ và Vô tướng Thần Công xuất ra từ trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm đúng không? Điều này phải được giải thích ra sao?

Thường Thắng Quân lặng thinh không biết trả lời thế nào cho phải.

Một thoáng trầm mặt.

Mắt Thường Thắng Quân hé lộ kỳ quang võ đầu đánh bốp một cái, đột nhiên cất tiếng hỏi:

- Thu nữ hiệp có biết lai lịch Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí hay chăng.

Thu Hàn Vân cười nhạt nói tiếp:

- Nếu như thân già này đoán không sai, Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí là một tuyệt nghệ trấn sơn Thái Âm giáo đã thất truyền trong võ lâm gần trăm năm nay rồi.

Thường Thắng Quân gật đầu cười bảo:

- Thu nữ hiệp quả nhiên cao minh, nhưng Thu nữ hiệp chớ quên rằng Thái Âm giáo chủ thu nhận nữ nhân, còn lão quỷ này trong người lại mang tuyệt kỹ của Thái Âm giáo chủ, không biết phải giải thích điều này sao mới đúng?

Thu Hàn Vân bất giờ cứng họng không biết đối đáp thế nào.

Thường Thắng Quân sợ lời nói của mình quá nặng nề làm cho Thu Hàn Vân không vui, vội dừng lời không nói nữa.

Thu Hàn Vân vẫn điềm tĩnh mỉm cười nói tiếp:

- Thái Âm giáo tuy không phải danh môn chính phái, song trong giang hồ cũng lừng lẫy tiếng tăm. Cho dù Tái Thế Nhân xuất thân từ Thiếu Lâm hoặc từ Thái Âm giáo nguồn gốc chính phái hay tà môn, cũng chẳng nên tranh luận sự thật làm gì, không biết Thường huynh có thuận ý hay không?

Thường Thắng Quân dù cực kỳ tán thành chủ ý của Thu Hàn Vân, nhưng lão hận Tái Thế Nhân đến xương tủy chỉ khẽ nhếch mép mỉm cười, mặt không hề biểu lộ điều gì.

Lúc này Tái Thế Nhân, Bạch Hàng Tố, Lãnh Nguyệt My đã ngồi xếp bằng ngay ngắn trong thạch động tạo thế thành một hình tam giác.

Đặng Tiểu Nhân chống kiếm đứng cách đó không xa để hộ pháp, bảo vệ ba người trong lúc luyện công.

Trong gian thạch động sâu hun hút này cả năm không hề thấy bóng mặt trời nên không khí cực kỳ âm hàn lạnh lẽo.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố sau khi bước vào thạch động, lập tức cảm thấy khí lạnh bốc lên, khó chịu khôn cùng, chân tay tê buốt cơ hồ như không còn cử động được nữa, vội điều hòa chân khí ngồi xuống xếp bằng cứ theo khẩu quyết và tâm pháp của Tái Thế Nhân truyền thụ mà luyện tập.

Khí âm hàn trong thạch động từ từ được hít vào trong bụng rồi dùng chân khí của bản thân thúc đẩy nó xuyên qua kỳ kinh bát mạch rồi tỏa ra khắp châu thân.

Đây là bước đầu nhập môn công phu Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí khiến cho người luyện công sợ khí âm hàn xâm nhập vào mình, rồi sau đó mới thu khí âm hàn quy tụ về một chỗ để sử dụng.

Sau khi xong bước nhập môn cơ bản, mới bắt đầu hấp thu khí âm hàn từ bên ngoài vào, lấy nội công khống chế lưu giữ nó trong thân thể, lúc đối địch mới dùng nội lực bức bách khí âm hàn thoát ra để khắc chế địch thủ đả thương đối phương một cách vô hình.

Luyện công phu Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí này không những phải có tâm pháp, khẩu quyết mà còn phải lựa một nơi quanh năm không có ánh sáng chiếu vào, khí âm hàn tụ lại một chỗ mới có thể có thành tựu.

Hơn nữa khí âm hàn xuyên qua kỳ kinh bát mạch tràn vào khắp các yếu huyết trong châu thân song không được lưu giữ lâu trong thể nội, nếu không cẩn thận nó sẽ ngưng kết thành thương tổn, nhẹ thì tàn phế suốt đời, nặng thì tẩu hỏa nhập ma mất mạng ngay tức khắc.

Lúc đầu Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My cực kỳ lo lắng, cứ nhất chiều theo tâm pháp khẩu quyết mà luyện tập không dám lơ là chút nào, vừa hấp thu vài hơi khí âm hàn đã thấy trong người lạnh buốt khó chịu, vội ngừng ngay lập tức, vận công điều tức đợi cho cái lạnh trong thân mình tiêu tan mới bắt đầu luyện lại.

Tái Thế Nhân ngồi bên cạnh chỉ điểm lại có Đặng Tiểu Nhân đứng một bên hộ pháp. Hơn nữa Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My căn cốt dị bẩm thông minh hơn người phút chốc hai người đã không còn sợ khí âm hàn nữa mà đã từ từ thu khí về một chỗ để sử dụng.

Thời khắc khoảng ăn xong bữa cơm.

Thân hình Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ dần dần tỏa ra một làn sương mỏng, bay lượn quanh người vô cùng huyền ảo, cho dù gió núi thổi rất mạnh cũng không tài nào thổi bay làn sương đang tỏa ra uốn lượn quanh thân thể hai người.

Tái Thế Nhân thấy vậy, ánh mắt hé lộ kỳ quang tỏa ra một tiếng khoan khoái.

Đặng Tiểu Nhân thấy nét mặt Thái Thế Nhân vui mừng biết rằng Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My luyện công đã viên mãn xong xuôi, lòng vui sướng cực độ mừng thầm cho hai người.

Màn sương đột ngột biến mất, Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My chậm chạp đứng dậy, vội vàng quay về phía Thái Thế Nhân thi lễ, đoạn đồng thanh hô lớn:

- Đa tạ lão ca ca truyền nghệ chi đức.

Tái Thế Nhân chỉ Đặng Tiểu Nhân cười lên ha hả:

- Đừng có tạ ơn lão ca ca đây làm chi, muốn hả? Các người phải cảm ơn hần kìa.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ then đỏ mặt từ từ cúi đầu xuống.

Đặng Tiểu Nhân chớp mắt, giọng cố ý giả bộ tức giận:

- Lão ca ca làm như vậy không được đâu nhé, ta đâu có chọc ghẹo hay làm phiền gì lão đâu mà lão kêu ta vào đây bắt ta đứng không suốt buổi chẳng nói gì đến ta. Vậy ta vô đây làm gì vậy?

Tái Thế Nhân nhảy dựng lên, dí tay vào chóp mũi của chàng, đoạn bực mình thét lớn:

- Nghe nói người thông minh sao bây giờ còn ngu quá hả? Người thật sự không hiểu hay cố ý bày trò chọc tức lão ca ca đây?

Chuyện này khiến chàng cảm thấy hồ đồ.

Tái Thế Nhân liếc nhìn Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My đoạn nói tiếp:

- Nói ra thì sợ hãi tiểu nha đầu này giận chứ, thực tâm lão ca ca đây không muốn dạy võ công cho họ đâu...

Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My Hàng Tổ muốn nói gì nhưng bị Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ Nguyệt My nháy mắt ra hiệu cho nàng đừng nên mở miệng.

Sắc mặt Đặng Tiểu Nhân không vui, chàng trầm giọng hỏi:

- Lão ca ca, ta tin rằng không có ai bức bách lão ca ca.

Tái Thế Nhân gật đầu đáp:

- Không sai, chẳng ai bức bách ta cả.

Đặng Tiểu Nhân càng hồ đồ hơn, mặt lộ vẻ nghi hoặc:

- Ta không hiểu ý của lão?

- Người phải hiểu.

Tái Thế Nhân thở dài hồi lâu mới tiếp tục lên tiếng:

- Người nào cũng vì người mình yêu mến mà đi làm những chuyện mà bản thân không hề thích thú chút nào...

Đặng Tiểu Nhân cảm động nắm chặt hai tay Thái Thế Nhân, giọng chàng trầm trầm:

- Lão ca ca, ta...

Tái Thế Nhân cười trong lòng hả hê vui sướng.

Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My cùng cười theo, bao nhiêu điều bực bội Thái Thế Nhân từ nãy giờ đều bay đi hết cả. Họ cao hứng vì Đặng Tiểu Nhân có được người bằng hữu vong niên đáng trọng này như vậy.

Hai người cảm thấy hành vi cử chỉ của Tái Thế Nhân hết sức cổ quái không phù hợp thời, nhưng lại là một chính nhân quân tử, đích thực là một người mặt lạnh tim nóng đáng phục vô cùng.

Một thoáng tĩnh lặng.

Bạch Hàng Tổ phá tan bầu khí tĩnh lặng trước tiên, nàng dịu dàng cất tiếng:

- Lão ca ca lẽ nào tiểu nữ có gì làm cho lão ca ghét đến như vậy sao?

Tái Thế Nhân buông một tiếng thở dài nhìn vào những giọt nước trong thạch động, miệng lẩm bẩm:

- Thông thường phiền phức luôn theo chân nữ nhân, nữ nhân càng đẹp, phiền phức càng đến nhiều hơn...

Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My đưa mắt nhìn nhau im lặng không nói.

Đặng Tiểu Nhân thấy đã trễ rồi đồng thời chàng cũng sợ Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My tranh cãi với Tái Thế Nhân, nên vội cười nói:

- Lão ca ca chúng ta đi thôi...

Đặng Tiểu Nhân chưa kịp nói hết câu, Tái Thế Nhân đã biến sắc mặt, hừ lạnh một tiếng nói:

- Chúng ta đi đi, quỷ đến rồi đó.

Vừa dứt lời Tái Thế Nhân đã vọt thẳng lên không lao đi trước tiên.

Đặng Tiểu Nhân, Bạch Hàng Tổ, Lãnh Nguyệt My cùng phóng theo sau lẹ hơn sao xẹt.

Trời đêm lạnh buốt, vàng trắng lơ lửng giữa trời. Bốn phía tĩnh lặng như chết.

Ngoài tiếng gió vi vút đến tai, hầu như không còn nghe thấy một âm thanh nào khác.

Mọi người im lặng chờ đợi không một ai dám thở mạnh.

Hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh gì hết.

Thu Hân vân, Lãnh Nguyệt My, Bạch Hàng Tổ và Đặng Tiểu Nhân nghi ngờ đưa mắt nhìn nhau chợt bốn người cùng quay về phía Tái Thế Nhân. Tái Thế Nhân vẫn chăm chú ngó về phía xa xa, thân hình vẫn im lìm bất động.

Thường Thắng Quân bực tức liếc xéo Tái Thế Nhân, đoạn lạnh lùng bảo:

- Hừ, ta xem mấy con quỷ sống...

Tái Thế Nhân gần như nhảy dựng lên, thấp giọng nạt.

- Tiểu hóa tử, ngươi hãy ngậm miệng quạ đen của mi lại ngay. Lão phu đã luyện được Thính Địa Thị Thần Công, nếu như ta nghe sai thì ngươi cứ cắt đầu của ta, nếu như ngươi sai coi chừng lão phu sẽ lấy đầu ngươi làm đồ đựng phân. Nói mau ngươi có dám đánh cuộc với lão phu không.

Thường Thắng Quân vội rút cổ lại, sợ hãi không dám nói nữa, mọi người ngoảnh mặt nhìn nhau không ai còn dám mở miệng thốt ra một lời nào cả.

Thình lình tiếng sáo vút lên nghe cực kỳ chói tai.

Tiếp đó tiếng thanh la âm trầm vọng tới...

Thanh âm sáo trúc hòa lẫn vào nhau theo gió chuyển tới tai mọi người, lúc như gần lúc như xa phá tan không khí tĩnh lặng của đêm khuya.

Những thanh âm như xé tai, chấn động tâm can khiến người ta rùng mình ớn lạnh.

Thu Hàn vân và Thường Thắng Quân đưa mắt nhìn nhau khẽ mỉm cười cực kỳ điềm tĩnh.

Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My Hàng là nữ nhân, tuy được đả thông hai mạch Nhậm Đốc khai thông Sinh Tử Huyền Quan, lại vừa được tuyệt học võ công Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí, nhưng vì chưa từng trông thấy cảnh tượng âm u như vậy, nghe nói đến quỷ đã sợ thất kinh hồ vía, thân hình cứ run lên từng chập.

Đặng Tiểu Nhân mới gạt đầu giật mình, chớp mắt một cái ngó Tái Thế Nhân mỉm cười thấp giọng nói:

Lão thật bá đạo ngang ngược không cùng. Đây rõ là cương thi mà lão cứ cố nói là ma quỷ.

Tái Thế Nhân hạ giọng quát:

- Quỷ ở đâu ra? Ta hỏi ngươi đó?

Đặng Tiểu Nhân buột miệng đáp:

- Ta hỏi ngươi. Người chết mà biết đi trên đường không là quỷ thì là cái quái gì.

Đặng Tiểu Nhân ngẩn ra không biết đối đáp ra sao.

Bầu không khí trở nên nặng nề.

Tiếng sáo cùng tiếng thanh la mỗi lúc một gần hơn.

Tái Thế Nhân ngưng thần lắng nghe, đầu gạt gù rồi lăm nhăm một mình:

- Không sai, lại mười hai mạng.

Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân chột sững sờ.

Đặng Tiểu Nhân, Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố cũng ngây người đứng lặng.

Bởi vì trù tiếng thanh la và sáo ra, năm người bọn họ không còn nghe thấy một thanh âm nào khác.

Tái Thế Nhân chẳng những nghe được tiếng bước chân mà còn biết rõ đoàn cương thi có tất cả mười hai người nữa.

Thường Thắng Quân hết lòng khâm phục tuyệt nghệ của Tái Thế Nhân, trên mặt đồng thời hiện ra vẻ hổ thẹn, khoe môi lão khẽ động đậy như muốn nói gì mà không thể thốt nên lời.

Tái Thế Nhân bất ngờ quay đầu lại nghiêng răng ngó về phía Thường Thắng Quân.

Thường Thắng Quân đỏ mặt, chậm chạp cúi đầu xuống...

Tái Thế Nhân vỗ vai Thường Thắng Quân, mỉm cười nói nhỏ:

- Tiểu hóa tử đừng bắn loạn như vậy, thời gian đã cấp bách lắm rồi, chúng ta còn phải tìm đối sách lạ lên mới được,

Tính của Thường Thắng Quân tựa như một đứa trẻ, người ta càng coi thường lão, lão càng không thêm chú ý đến người ta.

Ai xem trọng kính nể lão, lão có thể moi hết ruột gan cho mọi người đó cũng được.

Tái Thế Nhân đã coi trọng lão như vậy, thế là bao nhiêu buồn bực hổ thẹn đều bị tiêu tan đi hết, khoe miệng lão nở nụ cười hấp tấp nói:

- Bất tất phải kiếm đối sách làm chi, lão nhân gia nói sao thì chúng ta làm như vậy.

Thu Hàn Vân cũng bật cười đáp:

- Lão nhân gia thần cơ diệu toán, võ công cao tuyệt. Tiểu nữ muốn nghe lệnh của người để hành sự.

Đặng Tiểu Nhân, Bạch Hàng Tố, Lãnh Nguyệt My cũng không ngừng gật đầu khen phải.

Tái Thế Nhân không hề khách khí, vội nói tiếp:

- Như vậy thì lão phu chẳng tiện chối từ, những kẻ sắp đến đều võ công cao cường, vượt ra ngoài dự liệu của lão phu...

Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My Hàng Tố thoáng vẻ ngạc nhiên, vội chen vào hỏi:

- Cái gì người chết mà cũng biết võ công nữa sao.

Tái Thế Nhân gật đầu:

- Chẳng những biết mà còn cao đến độ kinh người.

Đặng Tiểu Nhân trẻ tuổi khí độ đang lúc cực thịnh, trong lòng không chịu phục, khẽ nhún đôi lông mày cười nhạt bảo:

- Ta không tin, mấy người trong chúng ta chẳng lẽ không đối phó nổi mấy cái cục thịt biết đi đó sao?

Tái Thế Nhân trừng mắt ngó chàng rồi trầm giọng đáp:

- Nếu như nói hạ tay sát thủ kiếm đến nhân vong thì cho dù có mấy chục cái cương thi cũng chẳng hề làm khó chúng ta được. Nhưng hiểm ở chỗ chỉ có thể bắt sống, không chế chúng mà thôi tuyệt nhiên không được dùng đao kiếm để sát hại hoặc đả thương bọn chúng.

Đặng Tiểu Nhân lúng túng đưa tay gỡ đầu, mặt lộ vẻ nghi hoặc, ngạc nhiên ngó Tái Thế Nhân không biết lão này lại đang bày trò quỷ quái chi đây.

Lãnh Nguyệt My liếc nhìn Tái Thế Nhân rồi thì thầm hỏi nhỏ:

- Lão ca ca có thể nói minh bạch hơn một tí được không?

Tái Thế Nhân vô cùng khó chịu trầm giọng đáp:

- Bây giờ bắt tất phải hỏi nhiều, không lâu nữa các ngươi sẽ tự biết rõ thôi mà. Các ngươi phải nhớ chỉ được bắt sống chế ngự chúng thôi, không được đả thương là đủ rồi.

Mỗi người đưa mắt nhìn nhau khẽ gật đầu.

Tái Thế Nhân liếc nhìn về phía Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My rồi nói với hai người:

- Hai tiểu a đầu này sợ quỷ vậy thì ta giao cho hai ngươi bắt kẻ thối sáo và tên gõ thanh la. Nếu như hai đứa nó mà chạy thoát được, coi chừng lão ca ca đây đánh nát đít hai ngươi ra đó.

Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My thẹn đỏ cả mặt gật đầu chấp nhận.

Tái Thế Nhân quay qua nói tiếp với Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân:

- Tiểu hóa tử, hai chúng ta cùng với Thu Hàn Vân sẽ lo đảm trách mười hai cái thầy ma biết đi còn lại, xuất thủ phải nhanh, hạ thủ phải mạnh nhưng không được đả thương bọn chúng. Ai đắc thủ trước kẻ đó kể như thắng. Tiểu hóa tử thắng thì lão phu sẽ mời ngươi uống rượu chịu không?

Thường Thắng Quân mỉm cười gật đầu đồng ý.

Đặng Tiểu Nhân chợt trầm sắc mặt, giọng không vui:

- Lão ca ca xem thường ta hả?

Tái Thế Nhân vội đáp:

- Đâu có, Lão ca ca chẳng những không xem thường ngươi mà còn đề cao ngươi vô hạn nữa, sao vậy có gì nói mau, đừng để ca ca đây rồi ruột như vậy.

Đặng Tiểu Nhân lạnh lùng đáp:

- Lão ca ca an bài như thế, Đặng Tiểu Nhân này chẳng hóa ra kẻ nhàn hạ nhất sao?

Tái Thế Nhân cười hì hì nói tiếp:

- Hà hà, hóa ra chỉ vậy thôi hả? Tiểu tử ngươi gấp gáp dữ thế bộ ngươi muốn đi đầu thai chuyển kiếp hả? Lão ca ca cho ngươi ra đánh trận đầu làm tiên phong, thật là chó cắn lăm khách, không biết xấu hổ à?

Đặng Tiểu Nhân vừa nghe vậy vội cúi mình xin lỗi:

- Ta thật có lỗi đã trách lầm lão ca ca, lão nói ta đánh trận đầu à?

Làm tiên phong hả?

Tái Thế Nhân cười lớn, đoạn bảo chàng:

- Thành hay bại đều do ngươi hết đó, bất luận ngươi dùng phương cách nào chỉ cần trong một chiêu dùng thủ pháp xuất thần diệu hủy ngay lập tức cái thanh la và sáo trúc trong hai tay kẻ dẫn đường...

Đặng Tiểu Nhân hơi kinh ngạc, tiếp tục hỏi:

- Lão ca ca, cái này quan trọng lắm ư.

Tái Thế Nhân trợn mắt lạnh lùng đáp:

- Đồ ngu muội, nhất cử nhất động của cương thi có thể nói là đều tuân theo tiếng thanh la và sáo trúc một khi thanh la và sáo trúc bị tiêu hủy thì những cục thịt sống biết đi đó cũng không còn đáng sợ nữa. Tiểu tử ngu muội ngươi hiểu chưa?

Thu Hàn Vân hé nở nụ cười hỏi Tái Thế Nhân:

- Nếu như ta đoán không lầm trong mười hai chiếc quan tài để trước tấm bình phong bằng đá kia cũng là những thầy người biết đi và kẻ dẫn đường cho cương thi đúng không?

Tái Thế Nhân gật đầu:

- Đúng vậy.

Bạch Hàng Tổ vội vàng hỏi tiếp, những khối thịt biết đi đó còn sống hay đã chết.

Tái Thế Nhân hỏi ngược lại nàng:

- Người thử nói xem?

Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My Hàng Tổ nghĩ một lát rồi đáp:

- Còn sống.

Tái Thế Nhân cười ha ha:

- Cứ cho là người đáp đúng đi.

Thường Thắng Quân chợt xen vào:

- Nhưng không biết bọn họ là ai?

Tái Thế Nhân thở dài một tiếng, hồi lâu mới chậm rãi đáp lại.

- Ôi lão phu gần trăm năm nay chưa trở về giang hồ. Cố nhân trong võ lâm đã là người thiên cổ. Bọn họ là ai? Lão phu cũng không rõ được.

Thoáng im lặng trôi qua.

Thường Thắng Quân nheo mắt lộ ra tia nhìn kỳ lạ liếc khẽ về phía Thu Hàn Vân, môi lão mấp má như muốn nói gì nhưng không thốt nên lời.

Thu Hàn Vân cực kỳ tinh ý, thoáng nhìn đã biết trong lòng Thường Thắng Quân đang nghĩ gì, nên bà trầm tư một lát, rồi hỏi Tái Thế Nhân:

- Lão nhân gia chuyện này thì giá như bọn văn bối thấy những cục thịt biết đi, có lẽ...

Tái Thế Nhân gật đầu đáp:

- Được rồi. Lão phu cũng đang muốn mời các vị giúp ta giải tỏa những điều bí ẩn về lai lịch của bọn họ.

Đặng Tiểu Nhân không nhịn được nữa bèn cất tiếng hỏi:

- Lão ca ca, ta thật không hiểu nổi tại sao phải cho những cục thịt biết đi này vào trong quan tài chi vậy?

Tái Thế Nhân lừ mắt ngó chàng, đoạn trầm giọng bảo:

- Tiểu tử nhà ngươi thông minh nhất đời, sao hồ đồ ngu ngốc quá, những cục thịt biết đi đó võ công cao cường. Nếu để chúng đi mất há chẳng phải là hại người hay sao?

Lãnh Nguyệt My này giờ lặng thinh bây giờ thấy cơ hội đã đến liền mỉm cười hỏi:

- Lão ca ca nói những khối thịt biết đi này võ công cao như vậy, chẳng lẽ người không sợ họ phá nát quan tài hay sao?

Tái Thế Nhân cười ha hả:

- Tiểu a đầu, người xem thường lão ca ca này quá đấy, những quan tài này được chế từ những cây thiết mộc ngàn năm, cứng hơn sắt thép đao kiếm chém không vỡ, không tin người cứ coi cho biết.

Lãnh Nguyệt My đỏ mặt cúi đầu không nói năng chi.

- o O o -